

Mr, Jazzgeschiedenis 612. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 17, trompettisten, deel 4 een laatst. Lee Morgan, die 10 juli 1938 in Philadelphia geboren werd, begon heel jong met trompet, studeerde veel en hard, was op zijn 15e al een kleine virtuoos, en speelde toen hij 18 was in de big band van Dizzy Gillespie, die Morgan zijn break aan het begin van "A night in Tunisia" liet spelen. In deze geschiedenis kwamen we hem aan het slot van Art Blakey's hoofdstuk voor dit tijdvak '53/'58 tegen bij de Jazz Messengers van 1958 - "The Blues March", "Moanin'" - Morgan bleef er t/m '61, en nog eens in 1964-'65. Waarna hij ging free lancen. Twee stukken met Lee Morgan, het eerst uit de tijd dat hij bij Gillespie speelde, de groep is ook een kleine formatie uit die big band. Al Grey-trombone, Billy Mitchell-tenor, ~~Billy Root~~ Billy Root-baritonsaxofoon. Wynton Kelly-piano, Paul West-bas, Charli Persip-drums. In Los Angeles, 18 februari 1957 van Douglas en Spotts "Someone I know".

plaat 1

Dizzy Atmosphere: Someone I know (W.Douglas, R.Spotts)
1/2 - 3:55 - London LTZ-U 15121

"Someone I know", Specialty-opname van 18 februari 1957 in Los Angeles. Met Lee Morgan-trompet, 18 jaar oud, Al Grey-trombone, Billy Mitchell-tenor, Billy Root-baritonsaxofoon. Wynton Kelly-piano, Paul West-bas, Charli Persip-drums. Nu van 25 augustus toen Morgan inmiddels 19 was, een stuk uit een Blue Note-LP waarbij hij als leider optrad. Curtis Fuller-trombone, George Coleman-tenorsaxofoon, Ray Bryant-piano, Paul Chambers-bas, Art Taylor-drums. Van Benny Golson: "City lights".

plaat 2

Lee Morgan Sextet: City Lights (Benny Golson)
1/1 - 5:47 - Blue Note 1575

"City lights" van Benny Golson, tenorsaxofonist naast Lee Morgan in de Jazz Messengers. Hier Curtis Fuller-trombone, George Coleman-tenorsaxofoon, Ray Bryant-piano, Paul Chambers-bas, Art Taylor-drums. Het Lee Morgan sextet voor Blue Note in Hackensack, NJ, 25 augustus 1957.

Lee Morgan was -het is vervelend het zo vaak te moeten zeggen, maar heroïne was in de jaren '40-'50 de grote killer in jazz, als tiener al verslaafd. Met behulp van een oude vriendin kickte hij af, eind jaren zestig, misschien begin '70. Toen nam hij een andere vriendin, waarop de eerste hem in de New Yorkse club Slugs terwijl hij speelde doodschoot. Dat was op 19 februari 1972, ~~de~~ 'Slugs' betekent o.a. 'kogels'.

Thaddeus Joseph Jones is de middelste van de drie uiterst muzikale Jones Brothers. Pianist Hank is van '18, drummer Elvin van '27, Thad Jones werd 28 maart 1923 geboren in Pontiac, Michigan. Hij ging zichzelf op z'n 13e trompet leren spelen, en ~~net~~ ^{stepte} net als Ray Nance van de Duke Ellington band, later op cornet over. Pas in 1950, na veel muzikale omzwervingen, ging hij echt jazz spelen. In het Billy Mitchell Quintet. '54/'55 deed hij af en toe met Charles Mingus mee, in 1954 ging hij voor vast naar de Count Basie Band, bleef er t/m '63 en ontwikkelde zich in die tijd tot een componist/arrangeur van grote allure. Later ging hij met Mel Lewis de maandagavond-band in de Village Vanguard in New York leiden, vertrok in '79 naar Copenhagen waar hij al eerder voor de radio werkte. Maar in 1985, na de dood van Basie, werd hij als leider gevraagd. Wat kort duurde, hij bleek kanker te hebben, overleed in de Deense hoofdstad op 20 augustus 1986. Charles Mingus, altijd karig met lof, schreef in ~~een~~ ^{een} brief aan het muziektijdschrift Metronome in '54 dat hij nu een van de grootste trompettisten van zijn tijd gehoord had en zijn oren niet kon geloven. Mingus had een platenlabel, Debut, en maakte op 11 augustus 1956 de LP 'Charles Mingus presents the fabulous Thad Jones'. Frank Wess-tenorsaxofoon, Hank Jones-piano, Charles Mingus-bas, Kenny Clarke-drums. Eigen stuk van Thad Jones: "Illusive".

plaatje 3 Thad Jones: Illusive (Thad Jones)
1/1 - 5:15 - Swing M 33.354

"Illusive" van Thad Jones, hij speelde het op trompet voor het Charles Mingus platenmerk Debut, in NYC op 11 augustus 1956 met Frank Wess-tenorsaxofoon, oudere broer Hank Jones-piano, Charles Mingus-bas, Kenny Clarke-drums. Twee andere stukken uit deze session, "Bitty ditty" en "Chazzanova" waren te horen in het Mingus-hoofdstuk voor dit tijdvak '53/'58.

Het tweede stuk: voor Period in NYC, 6 januari 1957. Thad Jones nu op gestopte trompet, Henry Coker-trombone, Frank Wess-tenorsaxofoon, Tommy Flanagan-piano, Eddie Jones-bas, jongere broer Elvin Jones-drums. Thema van Quincy Jones: "Cat meets chick".

plaat 4 Thad Jones: Cat meets chick (Quincy Jones)
2/1 - 5:11 - Everest FS 270

"Cat meets chick", jazzslang voor: 'Muzikant ontmoet meisje'.

Van Quincy Jones, 6 januari 1957 voor Period in NYC: Thad Jones-trompet, Henry Coker-trombone, Frank Wess-tenorsaxofoon, Eddie Jones-bas, Elvin Jones-drums.

Na Thad Jones een trompettist die je zou kunnen afdoen met 'minor talent', maar die in de korte tijd dat hij met jazz bezig was, toch zoveel impact had dat hij wat sporen naliet. Richard Allen Mitchell, Blue Mitchell - Miami, Florida, 13 maart 1930/Los Angeles 21 mei 1979. Hij was in R & B bezig toen Cannonball Adderley hem in '58 hoorde en aanspoorde naar New York te komen. Van '58 t/m '63 speelde hij in het Horace Silver Quintet, ging daarna terug naar blues, rock, show. Hij maakte enkele jazzplaten als leider, als slot van het trompet-hoofdstuk deze opname van december 1958 voor Riverside in NYC. Blue Mitchell-zeer relaxed op trompet, Benny Golson-tenorsaxofoon, Wynton Kelly-piano, Sam Jones-bas, Art Blakey-drums. Stuk van Clark Terry: "Boomerang".

plaat 5 Blue Mitchell: Boomerang (Clark Terry)
1/laatst - 5:01 - Riverside RLP 12-293

"Boomerang". Blue Mitchell-trompet, Benny Golson-tenorsaxofoon, Wynton Kelly-piano, Sam Jones-bas, Art Blakey-drums.

Voor Riverside, NYC, december 1958, eerste session, want in de tweede was Paul Chambers de bassist. Slot van hoofdstuk 17 over de trompet: volgende keer in hoofdstuk 18: gitaren.

En let u er vast op: zaterdag 12 december is er vanwege zender-ruil met de NOS 's avond na 10 uur geen jazz - geen Bos, geen de Ruyter, geen Chailly.

*Dit was Janger Schiedams
Gie, MaR.*